

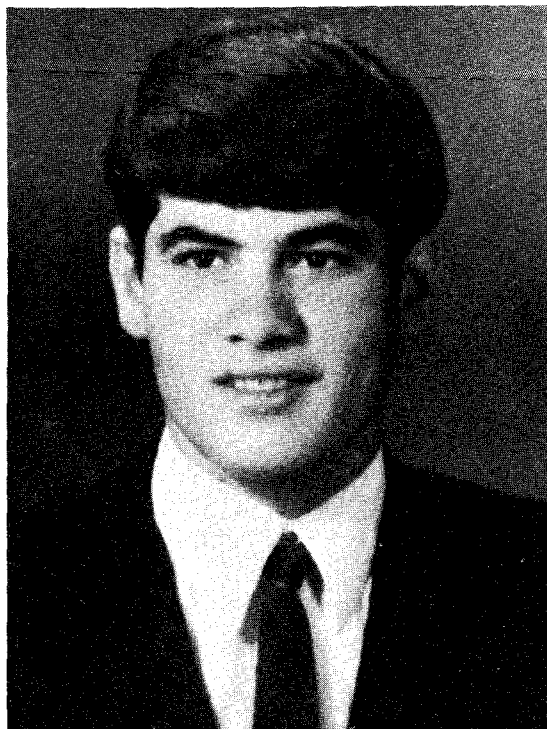
אֶרֶיָהּ (הגרי)

— סָרֵוּר —

זִכְרוֹנוֹ לְבִרְכָּה¹

נִפְלָא בְיוֹם י"ח בְּתִשְׁרִי, תַּשְׁל"ד

בְּמִלְחַמַת יוֹם-הַכְּפוּרִים

אריה (הנרי) נולד ב-ז' בכסלו תשי"ב
נפל ב-יח' בתשרי תשל"ד - מלחמת יום הכפורים
ג' דחול המועד סוכות
הובא לקבר ישראל ב-יא' בשבט תשל"ד
בבית העלמין ברמלה

לאריה

בעין עוד זורם המעין,
אך יותר לא תשתה ממימיו.

בעליה בנו עוד בנין
ואתה לא תחנוך כוליו.

בבית התפילה מתכנס המנין,
אך אינך נמנה עם באיו.

כי אצל האל בורא כל קנין
היה חסוי בצל כנפיו.

חברך לספסל הלימודים
חיים בוזגלו (בוזי)

עוד מימי אברהם אבינו, בכל דור ודור, מלווים אבות ואמהות בהמית
לב, את בניהם אל מערכות עם ישראל.

מאז לקח אברהם אבינו את יצחק יחידו להעלותו לעולה לפי מצוות
אלוקים, שומה על עם ישראל לעקוד בנים יקרים ורבים ולהעלותם על מזבח
העם והארץ.

וישאל אברהם בחזונו את האלוקים: האם יהיו בני שבכל הדורות
מוכנים לעמוד במבחן שעמדנו בני ואנוכי. ויפתחו בפניו ספרי כל
הדורות וירא כי מתש"ח ועד תשל"ד, מעלים הבנים את אביב חייהם על
מזבח עם ומולדתם. ויפרוש אברהם אבינו את ידיו מעלה ויאמר לאבות,
לאמהות ולבנים: אנו עמדנו **בנסיון** אך אתם העליתם קורבן ממש. עליהם
עלינו! חבוא ברכת אלוקים על ראשיכם.

אריה סרור היה אחד מאלפי בני-ישראל שעלו על מוקד העם. אריה היה
טוב ורע לכל, בלכתו הותיר אחריו חלל ריק, בין חבריו ומוקיריו. בחור
נעים הליכות היה ומחונן בכשרונות הרבה. בעל שאיפות ורצון עז להשיגן.
בעל יוזמה וכח עמידה במבחנים קשים.

אני תקוה שהצעירים הבאים אחריו, ידעו לשאוב עידוד,
אומץ, ואורך רוח מתוך דפים אלה הנושאים את דמותו.

אברהם ישראל.

דברי הספד שנאמרו לזכרו של אריה סרור הי"ד

ע"י מר א. פינצ'ובר, מנהל ביה"מ למורים ע"ש רא"מ ליפשיץ, י-ם.

אשר חרף נפשו בהלחמו 9 ימים במדבר סיני ועצר בגופו את האויב שבקש לפרוץ לארץ הקדושה. נפל ביום י"ח בתשרי תשל"ד ג' דחיה"מ סוכות והובא לקבר ישראל ביום י"א בשבט תשל"ד בבית העלמין דק"ק רמלה.

(דברים שנאמרו לפני סתימת הגולל)

אריה, תלמידנו וחברנו היקר,

באנו להיפרד ממך. 7 שנים היית לנו תלמיד וחבר, תחילה - 4 שנים בביה"ס התיכוני שלנו ובפנימיה למחוננים, שהמדינה בחרה לשלוח אליה תלמידים אשר חננם ה' בדעה ובכינה ובהשכל. היית מן הבחירים, למדת והצטיינת, וכאשר סיימת ובידך תעודת בגרות, עודך צעיר ורך, וכבר היתה בך בגרות להכיר בתעודתך, כי זוהי השעה לעשות למען העם, ובראש וראשונה למען פשוטי העם, בני העניים, אשר מהם תצא תורה. ובידיעת היעוד הזה החלטת להיות מורה ומחנך. הן כל הדרכים פתוחות היו לפניך - ואתה בחרת בדרך הקשה: להיות מורה ומחנך, והודעתנו, כי תשאר עמנו ותכנס לבית המדרש למורים. באת בחדוה ובעליזות - לא כמי שחושב שעושה טובה בבואו, אלא בפשטות ובנעמיות. ראינו, כי למודך לא היה לשוא ותורתך עשתה פרי. תורת משה - "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום" ומדותיה הוטבעו בנשמתך, וכך היו גם דרכיך דרכי נועם וכל נתיבותיך שלום.

עשית שלוש שנים בבית המדרש הממלכתי הדתי ע"ש רא"מ ליפשיץ בירושלים. שלוש שנים ששמחנו בך, שמחנו אנו מורייך, ושמחו עמך חברייך שאהבוך. הוכחת יכולתך בלימודיך, רוחך פתוחה היתה לקלוט דברי תורה ומדע

והלכת מחיל אל חיל. במיוחד נתחבבו עליך פלאי הבריאה, טבע החי והדומם, והתקדמת התקדמות מרובה בידיעותיך. ידענו, כי יש בכוחך להוסיף ולהחכים ונועדת לקנות לעצמך מעמד חשוב בין יודעי המדע, וגם בעבודתך הפדגוגית הצלחת. התחבבת על תלמידיך וניכר היה, כי עתיד אתה להיות מן המורים המשובחים. בשנה האחרונה הורית אגב לימודיך, התמסרת לתפקיד, אך לא זנחת את הלימוד ותורתך לא נתמעטה. ידעת לצאת את שניהם.

היית מצויך במידות, אחראי היית ואשר קבלת על עצמך, עשית. ודאי לא נעלם ממך שה' חנן אותך בכל טוב, אך דעתך לא זחה עליך. היית מוכשר ונאה, נחמד וחביב. מוכשר בחכמה ובכשרון המעשה. נאה היית - יפה תואר ויפה מראה ונאה בנמוסיך ובדרך ארץ. חביב היית על המורים ועל החברים, אהוב על הבריות ואהוב לפני המקום. חבריך היו חשובים לך כנפשך ותמיד פעלת למענם. כנראה חשתי, כי סוד קיומה של חברה הוא, כי כל איש בקרבה ירבה לחת משלו לכלל, ואתה נחת בשפע. תמיד היית נכון, ולא סרבת. נהגת במדת האחרונות ולא עמדת על שלך. קבלת כל אדם בסבר פנים יפות. נוי ותואר הם מתנת ה', אך סבר הפנים - הוא משל אדם, כי "לאדם מערכי לב" ואלה היו ממך ובך.

לא באת מעולם של שפע חומרי. אבל לא היית חסר ודל. השפעת על הזולת שפע רב, חבה ושמחה ועזרה.

נאמר דבר על העזרה שעזרת. יש נדרש ועוזר, ויש שנדרש ואינו עוזר. אתה עזרת בלא שנדרשת, קדמת לעוזר ועשית מאהבה ולא החזקת טובה לעצמך, כל שכן שלא בקשת טובה.

מנין באו לך כל המידות האלה?

במשנה אבות מסופר על רבן יוחנן בן זכאי שהיה מתלמידי הלל ושמאי, חמשה תלמידים מובהקים היו לו, שהיה מונה בשבח כל אחד מהם, איש איש לפי טיבו ומידתו, והם כולם נעשו גדולי ישראל.

אמר להם רבי יוחנן לחמשת תלמידיו ושאלם: איזו היא דרך טובה שידבק בה האדם? אמרו ארבעת הראשונים דברים חשובים ורבים שמעם.

לאחרונה ענה החמישי - רבי אלעזר בן ערך: לב טוב - לב טוב זוהי הדרך הטובה שידבק בה האדם. אמר להם רבי"ז: רואה אני את דברי ר' אלעזר בן ערך מדבריכם שבכלל דבריו דבריכם. (פרקי אבות פרק ב').

לך, אריה היה לב טוב, וכיון שהיה לך לב טוב, נחקיים בך, כי בכלל דבריו - הוא טוב-הלב שבך - כל שאר הדברים שנמצאו במעולים שבתלמידי רבן יוחנן בן זכאי - שאמר שבכללו של לב טוב שמורות כל הסגולות: עין טובה, חברות טובה, שכנות טובה וחכמה של ראיית הנולד.

כולנו יודעים להעיד על כך, רק אחת לא נתגאית מעולם על אשר בך. אך סבר הפנים, מאור עיניך הם העידו על פנימיותך וגם אני יכול להעיד שלא זו בלבד שכל זה היה בך, גם דבק בדרך הטובה.

לעולם לא אשכח שיחתי האחרונה עמך. שאלתיך על דרכך בעתיד, הבטחתי שתדבק בדרך הטובה. ידעתי, כי תעשה כדברייך, כי קרן אור פניך ועיניך נצצו מאושר. לא היה לי ספק שחיה נאח מקיים וכולנו יודעים, כי אמנם קיימת. אך לא שערנו, כי כזה יהיה הקיום...

כבר מלאו 4 חודשים - יותר מן 17 שבועות מיום שיצאת בין ראשוני המגינים לעצור אויב אכזר אשר בא ברכבו ובפרשיו לכלות את עם ישראל ולהעבירו מעל אדמת ישראל. יצאת בעוז רוח, בנדיבות לב ובאמונה תמה לקיים מצות עשה כמו שפסק רבנו משה בן מימון בהלכות מלכים, כי מלחמת מצוה היא עזרת ישראל מיד צר שבא עליהם.

ואתה, אריה, יצאת לעזרת ישראל בטור הראשון שהדרים בדרך לתעלה לקדם פני הבאות. ידעת על שום מה אתה יוצא: להגן על משפחות בית ישראל, אנשים, נשים וטף שלא יגיע אליהם צר ואויב. ידעת כי אם לא תעצור אותו, יבוא בהמונים אין קץ ובכלי משחית שלא נבראו כדוגמתם. ובכל רחבי המדבר עמדתם, אתה וחברייך, מעטים כנגד רבים, אמרת בלבך: "זוהי השעה של עזרת ישראל מיד צר, ומצוה הבאה לידך חקימנה,

אם לא אני, מי יעשה". נלחמת ללא לאות - 9 ימים, לא היתה עוד גבורה כזאת. ובדעה צלולה וחרת ויתור עילאי שאין דומה לו. נתת כל אשר לך, גופך ונפשך, את כולך: עתידך ומאווייך, חכמתך ואהבתך. מורה היית, מצעירי המורים, ומורה נעשית לגדולים ממך בשנים אשר חייבים ללמוד ממך ומן המעשים שעשית, אתה וחבריך, כי לא האדם הוא העיקר, ויהא חושב בעיני עצמו כאשר יהיה, אלא המעשה: עבודת האלוקים וקיום מצוותיו. ואתה וחבריך ידעתם זאת, למדתם תורה זו, לא חסתם על עצמכם, עשיתם אר אשר צויתם. גדול המצווה ועושה. אתה היית מצווה, וגם עשית, ובאת לעזרת ישראל מיד צר שבא עליהם.

בוכים אנו עליך, כי לא חזרת אלינו, צר לנו על ילדי ישראל, שהיית מיועד ללמדנו, לחנכם להראותם את הדרך הטובה, אשר ידבק בה האדם. מי יורס דעה ומי יבינם שמועה? וצר לנו על בני משפחתך וכל הקרובים לך בלב ונפש - ששכלו בך, אח וחבר טוב. וביותר צר לנו עליך, חלמידנו אריה, נעמת לנו מאד.

זהה נאמתך צרורה בצרור החיים.

בעמך צלצלו פעמונים
הנבל נעמו צלליהם.

בחורשה פרחו אורנים,
אשר שוב חדשו נעוריהם

רק פני האלון נראו עצובות
ובדאגה שאלו ביניהם:

מדוע זה לא באו הילדים
לשחק ולטפס עליהם?

אז ילד שחרחר ועצוב הפנים,
את יגונו שפך לפנייהם:

על מורה שנקרא למדים
ומדמו שפך עליהם.

מתקופת

הלימודים.

מכתב לחבר אמיתי

מכתב לאריה הי"ד

מדבר סיני

"הצבי ישראל על במותיך חלל, איך נפלו גיבורים...
שאל ויהונתן הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא
נפרדו. מנשרים קלו מאריות גברו...
צר לי עליך אחי יהונתן, נעמח לי מאד, נפלאה
אהבתך לי מאהבת נשים".
(שמואל ב', פרק א')

ביום השלושים להבאתך למנוחה עולמים, התאספו חבריך מכל פינות
מולדתנו אשר לה נחת את היקר לך ולכל אדם. מפגש רעים זה היה הראשון
מאז סיימנו את הלימודים בסמינר, והוא נערך דווקא בלעדריך.

בתשיעי לחודש אדר ישבו חבריך בביתך עם הורייך האבלים, שמטרו
בלב שלם "פגינה" למען קיום העט היושב בציון. צר לי עליהם. בנם
שגיבש ויצר חיים משותפים בסמינר ובפנימיה, לא סיים את תפקידו עם
מותו.

ביום הזכרון לנפולך נעלה את זכרך במפגש חברים מדי שנה בשנה.
נעלה על שפתינו לא רק את ימיך האחרונים, אלא גם את הימים היפים
מחופת לימודים בתיכון ובסמינר ע"ש הרא"מ ליפשיץ בירושלים.

הרמב"ם בהקדמה ל"פרקי אבות" כותב שחכמת האדם נמדדת ביכולתו
למצוא את "שביל הזהב" בחיים. אתה לא רק שידעת למצוא שבילים אלה,
אלא יכולת להלך בהם ולקבוע אותם כתורת חיים. בין קמצנות לפזרנות
מצאת את הנדיבות, בין פזיזות לפחד בחרת בגבורה ובאומץ הלב. בין
שנאה לאהבה עיורת מצאת את המסירות. שאפת להגיע לשיא כושרך בלימודי
התיכון, הסמינר, בעבודת הדרכה והוראה, ובצבא, לא על מנת לנצל
זאת לטובתך האישית או לקבלת פרס, אלא כדי לתת לפרט בחברה ולחברה

כולה את המכסימום. מערכת העדיפויות שלך תמיד עמדה על סמל המסירות להורים, לחברים ואם נשאר עוד מה, הרי זה השארת לך. אך גם כאן לא הלכת לעבר הקיצוניות וההגזמה, כי האמנת בלב שלם, שאני וחבריך לא נשכח אותך בעת צרה.

חברי ואני הערצנו אותך בשל מערכת היחסים הנעימה שהצלחת ליצור בחברה, שאנשיה קובצו מכל פינות הארץ ומכל מגזריה החברתיים. הצלחת ליצור זאת בדרך מלאה אומץ לב ואמונה בערכים. תמיד ללא חשש, חשבת: "אני אתחיל והם אחרי", אך לא הסבת פניך לאחור פן יאכזבוך. חבריך נחנו בך את אמונם המלא ללא סייג. תמיד היית מוכן לעזור לחבריך אם בכסף, או בעצה טובה ללא גבול, בלימודים בטירונות וכו'.

שביל הביניים בין פזיזות לפחדנות מצאת בגבורה, שביל זה מצאת בצבא, במוטיבציה להיות החייל הטוב ביותר, לתת לצה"ל את המקסימום, להגן על המולדת בשעת צרה או במלחמת קיום, "מלחמת יום הכיפורים". כל זאת ביצעת בבטחון מלא בעזרת הערכים שאמצת לך. שביל זה הולידך למדבר האלוקים, משט לא חזרת אלינו.

אמור היית עם שחרורך מצה"ל להמשיך בעבודת ההוראה, בה התחלת לפני שירותך הצבאי. תכונות האופי שעצבת לעצמך ושבלטו בחיי החברה שלנו, כמו: אמון, נדיבות, מסירות ואומץ הלב, הן שהקנו לך את היכולת להשיג את מטרותיך בהוראה. שאפת לקדם את הנוער בכל הנושאים: החברה, יצירת קשר בין שכבות החברה השונות, לראות במדינת ישראל ראשית צמיחת גאולתנו. בלימודים, במדעי הטבע, שהיית לא רק בקיא בהם, אלא היו בשבילך מסכת מלאה, אורח חיים.

הוריך אבדו בך יקר ומסור. אנחנו אבחנו את לחיים, ורוחמה אבדה עולם.

כן, אריה היית הכל "עולם ומלואו". כספורטאי – יצגת את סמנרינו בתחרויות ספורט בכבוד, כחבר – היית מסור לחבריך כאילו היו אחיך, אפילו במצבים קשים כמו: באימונים וכו'. את כשרונותיך תמיד כוונת

לאפיקים חיוביים: את כוחך לספורט, את זריזותך לריקודי עם. כחלמיד
שאפת לדעת ולהעשיר את עצמך, כדי להיות מורה טוב יותר.

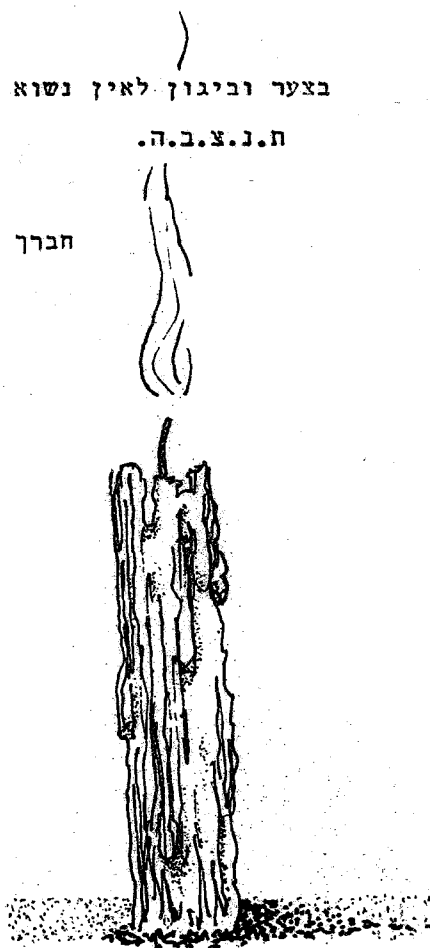
שפתי דלה ועניה לתאר את רחשי ליבי אליך, ולכן אבקש סליחה אם
נעזרתי בקינת דוד על יהונתן ושאול.

אריה, מפקדיך ופקודיך שלא חזרו גם במוחם לא נפרדו ממך,
נלחמחם כאריות. צר לי עליך אריה, נעמת לי מאד, נפלאה
אהבתך לי מאתח נשים.

)
בצער וביגון לאין נשוא

ת.נ.צ.ב.ה.

חברך קובי.

זכור

להורי אריה הי"ד.

...ואחי שחק

ואחי שחק

ודמו מן האדמה זועק.

(אמיר גלבוע)

הבט, הנה מוטלת גופתי בשלד הפלדה,

פני שונו, המוות נשקף ממני, אינני נושם.

שם במדבר לא אריח אבק באפי,

לא אוהב עוד צלילי הטנק הדומם.

הבט, אבי רועד, אמי שוחקת, רעי חונקים בכי,

ומפץ פגזים נשמע מקרוב מבשר רע.

כן, חטמנוני בעיר ילדותי, אל מנוחתי הביאוני,

אך כי בעורקי הכל ליהט מפיח הטנק.

לא בגדתי, קפצתי מטנק לטנק עד דום,

והנה הוא זוכר את מילוחי עד חום.

ריח אבק השריפה וענן העשן לא נמוג.

עשיתי כל שאוכל, עד הפגז הגורלי, האחרון.

האמנם אאשם, כי נותרתי בלב הקרב מוטל

לאחר שבוע קרבות בלימה מפרך?

ואמנם, בקשה קטנה - עשו עמי "חסד של אמת"

חפשוני בין שלדות הפלדה השרופות

והביאונו אליכם, אל עיר ילדותי,

"למנוחה אמת"

הוא היה

לרוחמה היקרה,

מכל המלים שיצאו מגדרן,
בימים של גאון ויגון ותקווה,
שתי מלים יש פשוטות איומות מכולן,
שתי מלים נוראות... הוא היה...

הוא היה נער חמד,
הוא היה מתולתל,
הוא היה משחק,
כדורגל וסל -
אבל כשאמרו לו לצאת, הוא רץ לטנק.
ועכשיו... הוא היה, הוא היה...

הוא היה לשיריון
הלב הרוטט,
עד נשק לאבק המדבר.
ועוד אין לו כף-גימל (כ"ג),
מבאר החיים לא שחה לרויה.
ועכשיו הוא איננו.

בין אש ועופרת,
הוא פיקד על הטנק,
ולנגה האש
את בריתו הוא כרת.
כך הולכים בחורים כמוהו באגדות.
כי עכשיו הוא היה... הוא היה...

מכל המלים שיצאו מגדרן,
בימים של גאון ויגון ותקווה,
שתי מלים יש פשוטות, איומות מכולן
שתי מלים נוראות... הוא היה...
הוא היה...

ידידך קובי.

"וזאת תורת אריה..."

מוקדש למוריו בביהמ"ד ע"ש הרא"מ ליפשיץ, ירושלים.

אריה הי"ד אמן לעצמו את "תורת הרב" - אברהם יצחק הכהן קוק.
"תורת הרב" בראשי פרקים כוללת שלושה עיקרים:
"עם ישראל עפ"י תורת ישראל בארץ ישראל".

"עם ישראל": חובה על אדם לעזור לזולתו, כאשר הנ"ל נמצא במצוקה.
כאשר נמצאים במסע מפרך ואחד החיילים אינו יכול לעמוד בו - חובה על המסוגלים לכך לעזור לו לשאת את חמציו, או לחמוך בו. כאשר נמצאים בלחץ של זמן, חובה היא לעזור למי שאינו מצליח להספיק ולסיים את המוטל עליו. ועל זה נאמר: "עזוב תעזוב עימו" (שמות כ"ג, 5). עזרה זו מותנית בכך שזה שעוזרים לו, יעשה גם הוא כמיטב יכולתו. אם החייל מבזבז את זמנו, ולבסוף אינו מספיק להתכוונן למסדר, אין חובה על אחרים להכין את חפציו במקומו. כאשר מוטלת על הקבוצה משימה, היא צריכה להתבצע בשלמות ע"י הקבוצה כולה. אסור לאחד החיילים לבקש שחרור מהשתתפות במשימה זו, אם חלקו יוטל על אחרים. כמובן, שחרור מטעמים מוצדקים - מותר. אך לבקש שחרור מטעמים שאינם מוצדקים - אסור. כאשר מוטלת עבודה על חלק מן החיילים ושאר החיילים חופשיים אותה שעה לנפשם - אסור לחייל שהעבודה הוטלה עליו לבקש שחרור מטעמים לא מוצדקים, היות שהעבודה שהוטלה עליו תוטל על חברו. אבל חייל היודע שעשויים לדרוש מכמה חיילים לבצע עבודה, מותר לו לבקש מראש, לפני חלוקת העבודה לחיילים מסוימים, שחרור מהעבודה ואפילו אם הוא משיג שחרור ע"י קשרים אישיים בלבד. אמנם, בבקשה זו אין איסור, אבל מבחינה חברתית נזקה מרובה (ועי' יו"ד קנ"ז, פתחי תשובה י"ג). "כל ישראל ערבים זה לזה" אסור לאדם ליצור תנאים בהם חבריו עלולים לחטוא. לדוגמא: אסור לעזור לחבר לגנוב מן האפסנאות. אסור להשאיל עט לצורך כתיבה בשבת.

אם נחגלגל למחנה אוכל סרף - יש להשמידו ולא להעבירו לחיילים לא דתיים לאכילה.

"תורת ישראל": הגישה של החייל הדתי צריכה להיות כיהודי שומר מצוות. עליו להיות חייל טוב. כאשר החייל הדתי מתאמן ברצינות ומתוך הכרת החשיבות שבאימונים לעת מלחמה, הוא ממלא את חובתו לבורא. אנחנו מצוים על עצמנו ועל אדמתנו בנשק, ולא לסמוך על נסים, כפי שעשה משה רבנו בשלחו את המרגלים. הביטוי הטוב של מצווה זו היום - הוא צה"ל. חייל אשר אינו יודע להפעיל את נשקו היטב, עובר על "ונשמרתם מאד לנפשותיכם". הוא אינו מסוגל למלא כהלכה את המצוות "כובש את הארץ וירשת...". וסופו: "ממס את לבב אחיו כלבבו" שזו מצוות "לא תעשה". חייל דתי, חינוכו ואמונתו מחייבים אותו לדעת להלחם כהלכה, כדי למלא את חובתו כיהודי מאמין.

"ארץ ישראל": מלחמה על שטחי ארץ ישראל ומלחמת קיום, הם בתחום של מלחמות מצווה וחלים עליהם כל הדינים הקשורים ל"מלחמת מצווה". מרגע שהוכרזה מלחמה כוללת, או שיחידה בצה"ל נכנסה לכוננות לקראת פעילות מבצעית מלחמתית, חובה על כל חייל להתמסר כולו - גופו ונפשו - לפעילות קדושה זו. עליו להסיר מלבו את כל דאגותיו האישיות, להתגבר על פחדיו, ולהיות נכון מבחינה נפשית לביצוע מלא ומדויק של כל המוטל עליו. רמב"ם מלכים ז', ט"ו: "מאחר שנכנס בקשר מלחמה, ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה, וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה. וישים נפשו בכפו ולא ירא ולא יפחד, ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו, אלא ימחה זכרונם ויפנה מכל דבר למלחמה". וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו, עובר בלא תעשה, שנאמר: "אל ירך לבבכם, אל תיראו ואל תחפזו ואל תעצרו מפניהם...". ולא עוד - אלא שכל דמי ישראל תלויים בצווארו. ואם לא ניצח, לא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו, הרי זה כמו ששפך דמי הכל.

בקבלה מפורש: "ארור עושה מלאכת השם רמיה. וארור מונע חרבו
מדם". וכל הנלחם בכל ליבו בלא פחד, ותהיה כוונתו לקדש את השם
בלבד - מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעו רעה, ויזכר לו ולבניו
עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא.

אריה הי"ד, חברנו, נפל על קידוש השם, העם והארץ הקדושה
"ארץ ישראל". אריה היה קורבן לרצונות המתועבים של אויבנו להכחידנו
ולהשמידנו מן הארץ, קורבן על מזבח האומה בארץ-ישראל.

אריה וכל חללי מערכות ישראל, הינם נשמות זכות וטהורות,
אשר במותם השאירו לנו את החיים...

ולוואי והגאולה תבוא במהרה בימינו
ונאמר אמן ואמן!!!

קובי.

החורה שהובאה לעיל ע"י חברנו קובי, היא למעשה לקט של תכונותיו האישיות היסודיות של אריה הי"ד, אשר קובי נתן להם כותרת: "תורת אריה".

לדעת כולנו, חבריו המכירים אותו במסגרות השונות, כמו: בבית, בביה"ס כחלמיד, בביה"ס כמורה, בפנימיה, במשך השירות הצבאי בצה"ל ובמסגרת שאינה מסגרת מה שנקרא - חבר'ה, יודעים שתורה זו היתה נר לרגליו תמיד. אריה הי"ד מימש אותה הלכה למעשה בכל צעד מצעדיו. שאר כתבות החברים הם עדות חיה לכך. כל אחד ואחד מאיתנו כתב שקשה לו לכתוב... והביא לידי ביטוי את הדברים שהזכירו ביותר את אריה, ששיקפו את דמותו, והנה קיבלנו תורה הינוכית, תורה שהיתה למעשה, תורה שהיתה אדם, אחד מאיתנו,

"תורת אריה"

תהי תורה זו נר לרגלינו תמיד

אמן!

עומד אני מול קברך הרענן עת נקטפת בדמי ימין, בעודך בן 22 שנה, עומד המום ונדהם כלא מאמין לבשורה הרעה בדבר נפילתך במלחמה, אריה ז"ל.

קשה עלי הידיעה שהנה נפרדנו לנצח ושלא אוכל לראותך שוב. עקבהי במשך חודשים ארוכים, והייתי סקרן לדעת את אשר עלה בגורלך במלחמה הארוכה והאכזרית.

בשעה שקיבלתי את ההודעה בדבר המנוחך בין החיילים הנעדרים לא איבדתי את תקוותי שבבוא הזמן אראה אותך שוב כבעבר, קיוויהי והאמנתי שמעשיך והתורה שליוותה אותך במשך חיך יעמדו לך לטובה בשעה קשה זו. אך כל תקוותי הרבות נגוזו פתאום עת קיבלתי את הידיעה המרה בדבר מותך. לא האמנתי למשמע אוזני, כי לא רציתי בזה.

אינני יודע במה להתהיל כי המלים אשר אכתוב לא יבטאו נכונה את כל אשר היה בך. במחיצתך למדתי כחמש שנים. שנתיים בביה"ס התיכון ושלוש שנים בסמינר.

"א ר י ה" - בחור מוצלח וכשרוני בכל השטחים. אישיותו היתה מזיגה של כשרונות לימודיים, של נועם הליכות וטוהר מידות, של אהבת התורה וקיום מצוותיה. זך וישר היה אריה ועל הכל השרה קרן אור. כל אשר היה במחיצתו היה מאושר ומרוצה. הוא השרה על הסובבים אותו שמחת חיים, אושר ואהבה. כולם אהבו והעריצו את אישיותו של חבר כמו אריה ז"ל.

בכל אירוע חברתי או לימודי היה אריה בין הראשונים ובעקבותיו נסחפו רבים. מידה טובה היתה באריה שהבחנתי בה במשך הזמן שהכרתיו, האהבה לעזור לזולת והרצון המלא והטוב שלזולת יהיה טוב כמוהו. עזרה שהתבטאה בדברים חומריים ורוחניים גם יחד. לכל מבצע חברתי היה אריה בין המתנדבים, למרות שזה היה על חשבון לימודיו. הוא ראה את צרכי החברה כאחד הדברים הראשונים במעלה שיש לדאוג להם.

"א ר י ה !" במוחך השארת חברים רבים אשר אהבו אותך והעריצו אותך
חמיד. במוחך השארת אצלינו, החברים, הלל ריק אשר לא נוכל למלאו
לעד.

עליך יאמר: בדמיון חיי - בדמך, בלחימתך האיחנה מעל רכב הברזל
נחת לנו את האפשרות להמשיך ולחיות.

יהי זכרך ברוך לעד!

יאיר יואב.

את אריה לא ראיתי זמן רב. סיימנו את הלימודים בסמינר וכל אחד פנה לדרכו.

אריה התגייס לצבא ביום 20.8.1972 ואני עשרה ימים אחריו. הקשר בינינו נשאר למן היום בו סיימנו את הלימודים ועד שבועיים לפני פרוץ המלחמה. הוא סיפר במכתביו על הנעשה אצלו בצבא. הרבה לכתוב על הנעשה בשירות וציין בהרבה ממכתביו על אימוניו עם מפלצות הפלדה.

באחד הערבים לפני שנפרדו הדרכים אך לא הלבבות, התכנסנו מספר חברים (ברוך, אבי שער, אני, אריה ז"ל...) בירושלים אצל חברתו רוחמה. שוחחנו במשך הערב מה יעשה כל אחד מאיתנו בעתיד... בצבא... וכו'. אריה הביע תמיד את רצונו להתגייס לחיל קרבי - השריון. מספר פעמים התבדחתי עם אריה ושאלתי: "האם ברצונך להביא טנק הביתה?" הסברתי לו שינסה לעסוק בצבא בהוראה אך הוא דחה זאת ואמר שעוד יהיה לזה זמן רב, וברצונו לתת משהו לצבא בדומה לשירות בחיל קרבי בשירות.

השעה היתה מאוחרת ואני חזרתי לביתי, אריה ושאר החברים נשארו בירושלים מפני שהיה עליהם לסיים את הבחינות. עם אריה שמרתי קשר מכתבים, למרות שמכתביו הגיעו אחרי מספר רב של ימים. הבנתי שהתעסקה המבצעת בה הוא עוסק מקשה עליו ואינה משאירה פנאי רב לכתוב מכתבים, למרות זאת מכתביו הגיעו אלי מדי פעם.

ב-7.1.73 ביקרתי בירושלים ונאמר לי ע"י רוחמה שיחכן ואריה יבקר ב-14.1.73. רוחמה ביקשה ממני שאבוא לבקר כשאריה יבוא בתאריך הנ"ל, מפני שבתאריך זה חיכונה לקיים כנס חברים מצומצם. השעה היתה 21.00 עת עזבתי את המקום, התקדמתי לכיוון תחנת האוטובוסים בירושלים בכדי לנסוע הביתה. הגעתי לצומת הדרכים רחוב יפו והרחוב הפונה לבנייני האומה, ומולי במרחק מספר מטרים עמד לא פחות ולא יותר "אריה",

שזה חודשים מספר לא ראייתו. לא האמנתי למראר עיני, אך זה היה אריה שכה רציני לראותו ולשוחח איתו. קפצנו, הבקנו ולחננו ידיים אחד לשני, העלינו חיות שעה קלה כל אחד מהנעשה אצלו.

לפני עמד אריה עם מדי זית, נעלים שחורות מאובקות, והעיקר - אריה בעל החיוך הרחב, השמח והשלו תמיד. תוך כדי שיחה אמר לי שיקבל חופשה ב-14.1.73 ואם יהיה ביכולתי, שאבוא לבקר בירושלים אשר כאמור - שם נועד להיות כנס זוטא של חברים מהסמינר אצל רוחמה חברתו. לא יכולתי להגיע מסיבות שונות. לא ידעתי שאותה פגישה ב-7.1.73, באותו לילה חורפי, חקטע את הקשר שהיה בינינו. מאז לא ראייתו. ב-27.9.73 כשבועיים לפני פרוץ המלחמה, קיבלתי את מכתבו שנכתב ב-20.9.73, זה היה המכתב האחרון מהטוב שבחברים.

ת. נ. צ. ב. ה.

יאיר יואב.

על צניעות וענווה אצל אריה

היה זה באחד מימי הקיץ החמים עת היינו אריה ואני בהכנה למכי"ס בצבא. השעה היתה 7.00, שעה שעמד להתקיים בוחן מסלול באימון גופני. אריה עמד דרוך עם חגור על כתפיו ונשק מוצלב לגופו והמתין לפקודת המדריך לתחילת הריצה. אריה יחד עם שלושה נוספים יצאו לדרך, הוא השיגם ופתח במרחק גדול מהיתר.

שעה שכל החיילים בקורס סיימו את הריצה, התברר שאריה השיג את התוצאה הטובה ביותר 8.23 ד". הוא לא התפאר ולא התגאה. עמד בשקט בין כל החיילים כאילו לא קרה דבר.

בשעה שבקרנו בירושלים, הוא לא סיפר זאת כלל לרוחמה. אך אני הייתי זה שאמרתי: "רוחמה, את יודעת היום התקיים אצלנו בוחן באימון גופני ואריה תפס את המקום הראשון". ענתה לי רוחמה: "מדוע אתה צריך לספר לי, וכי הוא לא יכול לספר...".

יאיר יואב.